

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Kodi Diskontlâden GmbH (Oberhausen, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 6 października 2008 r. w sprawie R 744/2008-4 i
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: znak graficzny „in a” w kolorach niebieskim, różowym i białym dla towarów należących do klas 3, 5 i 16 (zgłoszenie nr 4 462 826)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Kodi Diskontlâden GmbH

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: „MINEA” (znak nr 303 61 428.5) dla towarów i usług należących do klas 8, 9 i 16, przy czym sprzeciw dotyczy rejestracji dla towarów należących do klasy 16.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2008 r. — RWE i RWE Dea przeciwko Komisji

(Sprawa T-543/08)

(2009/C 55/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: RWE AG (Essen, Niemcy), RWE Dea AG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: Rechtsanwälte C. Stadler i M. Röhrig)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji, w zakresie w jakim stwierdza się w nim naruszenie art. 81 ust. 1 WE i art. 53 porozumienia EOG przez skarżące;
- stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji, w zakresie w jakim nakłada się w nim na skarżące jako dłużników solidarnych grzywnę w wysokości 37 440 000 EUR;
- ewentualnie, obniżenie grzywny nałożonej w art. 2 decyzji na skarżące jako dłużników solidarnych;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące kwestionują decyzję Komisji C (2008) 5476 wersja ostateczna z dnia 1 października 2008 r. w sprawie COMP/39.181 — *Woski do świec*, w której pozwana stwierdziła, że pewne przedsiębiorstwa, w tym skarżące, naruszyły art. 81 ust. 1 WE i art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z powodu udziału w ciągłym porozumieniu lub ciągłej uzgodnionej praktyce w sektorze wosku parafinowego.

Na poparcie swojej skargi skarżące podnoszą trzy zarzuty.

W zarzucie pierwszym skarżące zarzucają pozwanej to, że naruszyła art. 81 ust. 1 WE i art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1/2003 ⁽¹⁾, gdyż na niekorzyść skarżących błędnie zastosowała pojęcie przedsiębiorstwa. Zdaniem skarżących pozwana pociągnęła je do odpowiedzialności za naruszenia popełnione przez dawną DEA Mineraloel AG bądź — po przekształceniu spółki we wspólne przedsiębiorstwo z Shell — Shell & Dea Oil GmbH i z tego powodu nałożyła na nie grzywnę, nie wykazawszy istnienia jednostki gospodarczej.

Pomocniczo skarżące podnoszą w zarzucie drugim, iż pozwana nieprawidłowo zastosowała uregulowanie w sprawie łagodzenia sankcji z roku 2002 i tym samym naruszyła zasadę równego traktowania, ponieważ nie rozciągnęła na skarżące wniosku o złagodzenie sankcji złożonego przez Shell w odniesieniu do działalności związanej z woskiem parafinowym prowadzonej przez dawną DEA Mineraloel AG bądź Shell & Dea Oil GmbH. Zdaniem skarżących taki sposób postępowania pozwanej pozostaje w sprzeczności z jej poglądem, iż właśnie ta działalność związana z woskiem parafinowym w okresie od dnia 3 września 1992 r. do dnia 30 lipca 2002 r. stanowiła część tej samej jednostki gospodarczej co skarżące. Skarżące uważają, że gdyby pozwana prawidłowo zastosowała uregulowanie w sprawie łagodzenia sankcji, powinna by je zwolnić całkowicie z ewentualnej grzywny.

Pomocniczo w zarzucie trzecim skarżące zarzucają pozwanej to, że naruszyła podstawowe zasady ustalania wysokości grzywien, w szczególności zasady równego traktowania i proporcjonalności, i że tym samym naruszyła ona art. 23 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 1/2003. Skarżące twierdzą, że pozwana błędnie zastosowała wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien z roku 2006, jako że ustaliła obrót właściwy na podstawie niewystarczająco reprezentatywnego okresu odniesienia i wskutek tego określiła kwotę podstawową, która nie ma

żadnego związku z wagą naruszenia zarzucanego skarżącym i bez obiektywnego powodu potraktowała skarżące w sposób nierówny w porównaniu z innymi zainteresowanymi podmiotami, w tym Shell.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2008 r. — Hansen & Rosenthal i H & R Wax Company Vertrieb przeciwko Komisji

(Sprawa T-544/08)

(2009/C 55/57)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hansen & Rosenthal KG (Hamburg, Niemcy), H & R Wax Company Vertrieb GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: Rechtsanwälte J. Schulte i A. Lober)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Komisji Wspólnot Europejskich C (2008) 5476 wersja ostateczna z dnia 1 października 2008 r. w sprawie COMP/39181 — *Woski do świec*, w zakresie w jakim dotyczy ona skarżących;
- ewentualnie, uchylenie bądź — również tytułem ewentualnym — obniżenie grzywny nałożonej na skarżące;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące kwestionują decyzję Komisji C(2008) 5476 wersja ostateczna z dnia 1 października 2008 r. w sprawie COMP/39.181 — *Woski do świec*, w której pozwana stwierdziła, że pewne przedsiębiorstwa, w tym skarżące, naruszyły art. 81 ust. 1 WE i art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z powodu udziału w ciągłym porozumieniu lub ciągłej uzgodnionej praktyce w sektorze wosku parafinowego.

Na poparcie swojej skargi skarżące podnoszą sześć zarzutów.

W zarzucie pierwszym skarżące zarzucają to, że decyzja jest obciążona poważnym brakiem w uzasadnieniu. Z powodu naruszenia art. 81 WE i z powodu związanego z tym naruszenia prawa do obrony skarżących należy zatem — ich zdaniem — stwierdzić nieważność tej decyzji.

W zarzucie drugim skarżące twierdzą, iż przesłanki naruszenia art. 81 WE nie są spełnione. Zdaniem skarżących przede

wszystkim nie ma wspólnego celu, do którego dążyłyby one same i pozostali wytwórcy parafiny. Skarżące utrzymują, iż nie uczestniczyły w porozumieniach ograniczających konkurencję lub w uzgodnionych praktykach. Wysłanie pisma w sprawie podwyższenia cen nie służyło zatem wprowadzeniu w życie antykonkurencyjnych porozumień bądź uzgodnionych praktyk, lecz miało miejsce w ramach stosunków dostawcy z odbiorcami. Ponadto wymiana informacji nie doprowadziła również do ograniczenia konkurencji.

Pomocniczo skarżące kwestionują w zarzutach od trzeciego do szóstego kwotę nałożonej na nie grzywny:

- Komisja niesłusznie zastosowała wytyczne w sprawie metody ustalania grzywnien, które zostały wydane dopiero w 2006 r., choć domniemane naruszenie zostało zakończone wiosną 2005 r. Komisja naruszyła zatem zasadę samozwiązania się, zasadę niedziałania prawa wstecz i zasadę legalności;
- w zarzucie czwartym skarżące zarzucają Komisji błędne obliczenie obrotu właściwego dla celów wymierzenia grzywny. We wchodzących w rachubę latach 2002–2004 skarżące osiągnęły ze sprzedaży produktów parafinowych obrót w wysokości tylko 18,97 mln EUR. Komisja przyjęła jednak za podstawę obliczenia grzywny obrót w wysokości 26 mln EUR;
- w zarzucie piątym skarżące zarzucają Komisji to, że popełniła błąd w ocenie w odniesieniu do wagi naruszenia. Ustalenie na 17 % części obrotu związanego z naruszeniem z uwagi na wagę naruszenia, jak i opłaty za wejście, narusza zasadę proporcjonalności. Ponadto nie uwzględniono w wystarczający sposób rozmiaru i znaczenia przedsiębiorstw;
- w zarzucie szóstym skarżące twierdzą, że Komisja błędnie ustaliła czas trwania przypisywanego im naruszenia. Nie udowodniła ona udziału skarżących w domniemanych ograniczeniach konkurencji w odniesieniu do całego okresu zarzucanego skarżącym.

Skarga wniesiona w dniu 12 grudnia 2008 r. — X-Technology Swiss przeciwko OHIM (wizerunek skarpety)

(Sprawa T-547/08)

(2009/C 55/58)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: X-Technology Swiss (przedstawiciele: A. Herbertz i R. Jung, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)